

FARNÍ ÚŘAD RABŠTEJN nad STŘELOU

I

(1651)1690 - 1948

Dílčí inventář

Číslo listu JAF: 135
Evidenční číslo pomůcky: 159

Petr HUBKA

PLASY 2004

O B S A H

1. Vývoj původce fondu (stručné dějiny fary a farnosti)	4
2. Vývoj a dějiny fondu	12
3. Archivní charakteristika fondu	14
4. Stručný rozbor obsahu fondu	16
5. Záznam o uspořádání fondu a sestavení pomůcky	17
6. Příloha č. 1 (Seznam písemností a tiskovin nezahrnutých do archivního fondu)	18
7. Inventární seznam	19
8. Základní informace o fondu a pomůcce k němu	26

ÚVOD

I.

Vývoj původce fondu

(stručné dějiny fary a farnosti)

Vznik církevní správy v Rabštejně nad Střelou je možné hledat nikoliv v této sídelní lokalitě, jejíž počátky lze klást do poloviny 13. století, ale v dříve osídlené a úrodnější náhorní nivě mezi Chlumskou horou a Vladařem (450-500 m n. m.). Toto území s bezprostředním okolím řeky Střely bylo zprvu majetkem rodu Milhosticů (pánů z Mašťova), ale již počátkem 13. století sem proniká plaský cisterciácký klášter.

Podle zasvěcení, půdorysu základu a umístění na ostrožně nad soutokem Lučního a Močidleckého potoka je možné usuzovat, že nejstarším církevním objektem v tomto prostoru by mohl být kostel sv. Petra a Pavla v Ostrově, založený asi na počátku 13. století. (do 17. století jen sv. Petra - dnes část osady Víška, k. ú. Stvolny). Vrcholně gotické architektonické prvky (portál a vítězný oblouk) naznačují, že jeho nynější podoba by mohla pocházet z poloviny 14. století, kdy zde byla zřízena také plebánie, která zanikla v době husitských válek. Pak jako kostel filiální náležel k Rabštejnu. Podle tereziánského katastru z počátku 18. století, v němž je označen jako kaple, sloužil asi 160 věřícím z Víšky a z Novosedel (dnes okres Karlovy Vary) a tehdy k němu patřilo 17,5 strychu polí. Správci kostelíka náležely příjmy z 52 strychů. Koncem 18. století se dostal pod správu nově zřízené lokálie v Močidlci, později (1855) povýšené na faru. Jeho patronem však zůstala rabštejnská vrchnost a příjmy z jeho polního majetku (asi 20 ha na k. ú. Stvolny), který byl v 19. a 20. století propachtován rolníkům z Novosedel, dál plynuly rabštejnské faře. Po požáru roku 1973 zůstalo z kostelíka pouze obvodové zdivo a vítězný oblouk a u něho nově upravený hřbitov.

Další z církevního hlediska důležitou lokalitou v okolí Rabštejna je již výše zmíněná ves Močidlec, kde stojí barokně přestavěný kostel gotického původu zasvěcený sv. Jakubu Většímu. Jeho založení lze klást do 1. poloviny 13. století, kdy se tato ves poprvé objevuje v písemných pramenech. V polovině 14. století je doložen jako kostel farní. Po třicetileté válce se stal filiálním k Rabštejnu a podle tereziánského katastru sloužil pro 171 věřících z Močidlce a náleželo k němu 1 strych a 3 věrtelů polí a 17 strychů lesa. Správci kostela připadal užitek ze 70 strychů a 3 věrtelů polí. Roku 1782 byl kostel zcela přestavěn a z tohoto období pochází i nová farní budova. O pět let později (1787) byla zde zřízena lokálie a roku 1855 samostatná fara.

Pravděpodobně počátkem 14. století jsou položeny základy kostela Narození Panny Marie ve Stvolnech. Architektonické prvky stavby a mariánské zasvěcení napovídají, že by mohlo jít o iniciativu cisterciáckého kláštera v Plasích, jemuž tehdy Stvolny a blízký Močidlec patřily. V první polovině 14. století je tento kostel už znám jako farní. Oldřich Pluh z Rabštejna, jenž získal Stvolny roku 1330, při zakládání městečka Rabštejn v roce 1338 daroval faráři Janovi úrok ze vsí Kotaneč a Ostrov, který však podmiňoval přesídlením farní správy ze Stvolen do Rabštejna.

Vznik Rabštejna se dává do souvislosti s rodem Milhosticů, jmenovitě s Jindřichem z Rabštejna, jenž zřejmě před rokem 1270 založil na ostrohu nad řekou Střelou dosud archeologicky nevysledovaný hrádek Rabenstein, ke kterému patřily ještě vesnice Hrádek, Vysočany, Kotaneč, Stvolny, Ostrov a Vranov. Ve 30. letech 14. století se Rabštejn dostává do rukou důvěrníka krále Jana Lucemburského

Oldřicha Pluha (zakladatele rodu Pluhů z Rabštejna). Nový majitel na této hřebenové ostrožně vystavěl mohutný hrad a u něho vysadil městečko. V hradním areálu pamatoval i na kapli, která byla zasvěcena sv. Matouši a původně měla být podřízena stvolenské farnosti, ale již roku 1338 je zde založena samostatná fara.

Prvním rabštejským duchovním se stává dosavadní farář ve Stvolnech, jemuž jistě imponovalo bohaté nadání kostela. Šlo o roční platy ze vsí Ostrov a Kotaneč, jež činily 3 kopy. K nadání patřilo právo brát dřevo z panských lesů a lovit ryby v řece Střele. Oldřich Pluh mladší kostelní důchody roku 1351 rozšířil o 4 kopy platu z Kotanče, o 2 kopy z Ostrova, o 1 kopu ze Zhořce, 2 kopy z Vranova a o veškeré příjmy z vesnice Hrádek. Následujícího roku získal kostel ještě sladovnu pod městečkem, kterou mu daroval městský rychtář Goclin (Koclin).

Od roku 1338, kdy se původní stvolenská farnost (zahrnující vesnice Hrádek, Vysočany, Kotaneč, Stvolny, Močidlec, Ostrov a Vranov a městečko Rabštejn) mění v rabštejskou, sídlí v tomto městečku farní správa s výjimkou neurčeného období kolem roku 1355. Tehdy druhý rabštejský farář Sřezivoj po roztržce s Oldřichem Pluhem mladším, který mu zadržoval důchody, přesídlil zpět do Stvolen, kde také zmíněného roku zemřel. Jeho nástupce Petr je ale už roku 1370 uváděn opět v Rabštejně. Zřejmě po přestěhování farního sídla do Rabštejna vyčleňuje se Močidlec od této farnosti a získává vlastní duchovní správu.

Po smrti Oldřicha Pluha mladšího se jeho potomci postavili proti králi Karlu IV. Po králově vojenském zásahu byli nuceni mu roku 1358 rabštejské a chyšské panství odprodat, a tak se obě panství stala součástí komorních statků. Král se stal patronem rabštejské i močidlecké fary a založil novou duchovní správu při kostelíku sv. Petra v Ostrově (dnes osada Víška).

Kostelní nadání se ve druhé polovině 14. století dále rozšiřovalo, měnilo a upřesňovalo. Po roce 1360, kdy vesnici Hrádek získal Jindřich z Rabštejna (sídlící na hrádku Sychrově v blízkosti Rabštejna) se staly příjmy kostela z této vsi předmětem sporu mezi novým majitelem a farářem. Spor byl ukončen kompromisem roku 1378 tak, že kostelu zůstaly všechny platy a Jindřichovi přiznáno právo dědičné, pastevné, rybolov a ročně 14 vozů palivového ("do kuchyně") dříví. Jindřichův syn Jan s manželkou Kateřinou založili roku 1395 mešní nadaci, do níž darovali lán polí v Močidleci a o pět let později zase farář postoupil Janovi z Rabštejna kostelní příjmy ze vsi Hrádek. Posledním známým předhusitským nadáním rabštejskému faráři bylo roku 1392 věnování úroku 5 kop ze vsi Mladotičky (dnes samota Ladetice) od bratří Jetřicha a Hošťálka z Hojnestu.

V letech 1396 - 1578 bylo rabštejské panství panovníkem zastavováno různými držitelům, kteří někdy vykonávali vůči kostelu a faře patronátní právo, jako například Beneš Čert z Hořovic roku 1406. Jinak výkon tohoto práva zůstával do roku 1419 na panovníkovi. Do roku 1425 drželi panství páni z Hořovic, potom Caltové z Kamenné Hory a od roku 1464 páni z Gutštejna.

Významný představitel posledně jmenovaného rodu Burian (zvaný také Bohatý) usadil na Rabštejně roku 1483 z Prahy vyhnané karmelitány, dovolil jim vystavět vedle hradu klášter, u něhož kostel Zvěstování Panny Marie a světil jim do správy zdejší faru. V klášteře žilo kolem 8 řeholníků a prvním prokurátorem a později převorem byl v letech 1483-1489 Mikuláš Thomer. /Dalšími převory byli Jan Čech (1489-1491), Mikuláš Hesner (1491-1515), Ondřej (1515-1517) a posledním Jan Čech./ Roku 1532 byl klášter z neznámých důvodů zničen. Po odboji Kryštofa Gutštejna vůči králi Vladislavovi roku 1509 bylo rabštejské panství tomuto rodu odňato a správu vykonávali královští purkrabí. Ale již v roce 1518 je Rabštejn opět zastaven, tentokrát rodině Šliků, která s královým souhlasem panství postoupila roku

1564 Švamberkům. Ti jej po 10 letech vrátili opět Šlikům, ale již roku 1577 přechází na českou komoru výměnou za bečovské panství. Následujícího roku král Rudolf II. se svolením stavů prodává celé rabštejnské panství do vlastnictví Jaroslavu Libštejnskému z Kolovrat a Jiříkovi z Kokořova. Jiříkovi synové pak prodali zděděnou polovinu Rabštejna v roce 1584 majiteli druhé poloviny Jaroslavu Libštejnskému. Libštejnové vlastnili Rabštejn až do roku 1634, kdy za spolupráci s nepřítelem v roce 1631 jim byl konfiskován a dostává se opět královské komoře.

Duchovní správa na Rabštejně po karmelitánech přešla na světské kněze, z nichž někteří, zejména v období Šliků, byli podobojí. Např. v roce 1614 sem konzistoř podobojí dosadila svého faráře Klimenta Krchova, jemuž vrchnostenský hejtman odepřel příjmy (tehdy činily 1 kopy grošů týdně, 5 strychů žita a 2 věrtele piva za půl roku). Po Bílé hoře byl podobojí kněz vykázán a farnost střídavě spravovali faráři z Manětína a z Valče. Po roce 1638, kdy existují již první matriční zápisy narozených (1639-1640), jsou zde uváděni jako duchovní farář z Nahořečic a Libyně František Pfundt, plaský převor Jakub Martin a Vilém Šram, farář ze Štědré. V této době jsou založeny a soustavně vedeny matriky narozených a oddaných (1647) a zemřelých (1657). V letech 1647 - 1652 zastával zde funkci faráře plaský převor Kašpar Gottfried Majer, kterému vypomáhal žlutický farář Eret. Po Majerovi zajišťovali správu farnosti karmelitáni z Chýše, jimž rovněž vypomáhal jmenovaný žlutický farář. Definitivním správcem se stal roku 1657 pražský benediktin z Emauz Emilián Kober a sloužil tu až do své smrti roku 1672. Podle matričních zápisů zahrnoval tehdy dosud nestabilizovaný farní obvod městečko Rabštejn, vesnice Stvolny, Novosedly, Močidlec, Kotaneč, Vysočany, Hrádek, Brdo, Strážiště, Chrášťovice, Hluboká, Kračín, Tis u Blatna, Balková, dvory Vranov, Víška, Jablonná a Černá Hať. V matrikách se dokonce objevují zápisy obyvatel Žihle a Velečina.

Časté střídání majitelů rabštejnského panství pokračovalo i v 17. a 18. století. Královská komora prodává v roce 1638 toto dominium Leonovi Helfrýdovi z Meggau, jehož dědici jej roku 1665 dále prodávají Janu Šebestiánu z Pöttingu. Tento rod držel Rabštejnsko ve dvou generacích až do roku 1714, kdy jej koupili Černínové. Avšak již v roce 1733 získávají panství Krakovští z Kolovrat a od nich zase roku 1748 manětínští Lažanští. Tento rod vlastnil manětínské a rabštejnské panství až do roku 1945 a vykonával do toho roku vůči kostelu patronátní právo, kdežto vůči farnímu beneficiu pouze do roku 1927 (I. pozemková reforma).

Rozvoj Rabštejna a jeho okolí po třicetileté válce je spojen především s rodem Pöttingů. Již roku 1665 Jan Šebestián dovolil členům servitského řádu, aby si na místě někdejšího kláštera karmelitánů postavili vlastní klášter. Dokonce i pražská konzistoř vydala následujícího roku svolení, avšak spor s pražskými karmelitány, kteří měli v úmyslu bývalý klášter obnovit, posunul vznik servitské komunity až do roku 1671. Tehdy do městečka přišli 2 kněží a 1 fráter a následujícího roku byla zahájena stavba klášterní budovy s kostelem Panny Marie.

Po dobu výstavby klášterního kostela užívali servité k svým bohoslužebným úkonům loretánskou kapli Navštívení Panny Marie, kterou dal postavit Jan Šebestián pod městečkem na mírném skalním ostrohu při cestě k mostu těsně před jejich příchodem roku 1671. Při kapli zřídil mešní nadaci s ustanovením, že servitský kněz bude každodenně sloužit ranní mši a odpoledne se modlit loretánskou litanii se školními dětmi. Po zrušení servitského kláštera roku 1787 byla tato kaple, zřejmě už dost zchátralá, uzavřena. Následkem silné průtrže mračen v roce 1791 se zřítla střecha a silně byl poškozen i mobiliář. Počátkem 19. století si rabštejnští měšťané vzali za své její opravu, kterou dokončili roku 1805. Kaple se dostala do vlastnictví a pod patronát města (odtud označována jako městský kostelík) a v průběhu 19. století

obdarována 5 mešními nadacemi. V dalších letech sloužila k občasným bohoslužbám, jejichž konání je zde doloženo až do počátku 40. let 20. století.

S rodem Pöttingů se spojuje také výstavba školní budovy, celkem kvalitní zajištění činnosti místní dvojtřídní školy se zabezpečením učitelských příjmů, výstavba drobnějších sakrálních staveb, jako jsou 2 otevřené kaple a plastiky v aleji při cestě z Rabštejna do Vranova. Ke jménu Pöttingů se pojí i celková přestavba starého hradního sídla na zámek, včetně opravy farního kostela sv. Matouše, z let 1701 - 1705 a výstavba místního špitálu (čp. 38) z roku 1703 s nadací pro 6 chudých z rabštejnského panství.

Po smrti Emiliána Kobera předal Šebestián Pötting faru se všemi příjmy pod správu servitského kláštera. Tehdy farnost zahrnovala kromě městečka Rabštejna ještě vesnice Hrádek, Kotaneč, Vysočany, Stvolny, Močidlec, Tis u Blatna s osadou Nový Domek, Kračín a Novosedly, dvory Jablonná, Vranov, Nový Dvůr a Víška a samotu Ladetice. Do farního obvodu patřil filiální kostel sv. Jakuba Většího v Močidlci, kaple ve Stvolnech, nad Vískou a kaple Povýšení sv. Kříže v Tisu u Blatna. Podle tereziánského katastru kolem roku 1713 patřilo faře, kostelům a kaplím v celém farním obvodu 213 strychů a 1 větel polí, 15 strychů lad, luk na 8 a 3/4 vozu sena a 17 strychů lesa. Roční výnos z pozemků činil 247 zl. a 27 kr. Z toho jen správci rabštejnského kostela náleželo k užítku 31 strychů a 2 větele polí, luk na 2 vozy sena, tiské kapli 20 strychů polí, 15 strychů lad a luk na 6 a 1/4 vozu sena a stvolenské kapli 17 strychů a 3 větele polí. Z celkově uvedeného množství však více jak polovinu (asi 161 strych polí) užívala vrchnost, která pak náhradou dávala servitskému knězi k dispozici koně, světlo do kostela, máslo a 16 zlatých ročně. Podle zprávy z uvedeného roku se poprvé objevuje rozsah vybíraného desátku, v naturáliích činil 42 korců obilí a město dávalo v penězích 16 zlatých ročně.

Do společenského a tedy i duchovního života na Rabštejně zasáhl významnou měrou další šlechtický rod - Lažanští. Maxmilián Václav po koupi rabštejnského panství, které tak spojil s manětínským, zbavil roku 1752 servitský klášter duchovní správy a dosadil na faru světského kněze Antonína Franka. Maxmiliánova manželka Terezie založila o dva roky později při farním kostele Bratrstvo sv. Jana Nepomuckého. Z té doby pocházejí také první mešní nadace, které zprvu zřizovali členové rodiny Lažanských, pak se přidávali rabštejnští měšťané a v 19. století také sedláci z okolních vesnic.

Protože již ve 20. letech 18. století nevyhovoval svou velikostí klášterní areál potřebám rabštejnské komunity, začalo se počátkem následujícího desetiletí s jeho celkovou přestavbou, která trvala až do 70. let. Zprvu šlo o výstavbu nového konventu, při níž byl původní objekt čtvercového půdorysu s vnitřním nádvořím nahrazen dnešní jednopatrovou stavbou obdélníkového půdorysu. Pak následovala likvidace starého kostela a na jeho místě postavili servité v letech 1766-69 kostel nový. (Výstavba tohoto barokního kostela byla financována z peněz řádové provincie a prováděl ji pražský stavitel Schmelník). Z téhož období pochází i část nynějšího vnitřního vybavení. Kostel vysvětil již roku 1767 plaský opat Fortunát Hartmann pod titulem Sedmibolestné Panny Marie.

Josefínské reformy ukončily 13. 5. 1787 činnost servitského kláštera, v němž tehdy žilo 9 kněží a 3 laikové. Příčiněním faráře Františka Zorna byl dosavadní klášterní kostel změněn na farní a klášterní budova se stala sídlem farního úřadu a později také farní školy, dokonce i obydlím učitele. Dosavadní farní kostel sv. Matouše byl ve velmi zchátralém stavu, proto jeho mobiliář, zvony a městské hodiny dala patronátní vrchnost přemístit do kostela nového. Pět let po opuštění bývalého farního kostela se uskutečnila dražba a začalo se s jeho bouráním na stavební materiál.

Poslední zbytky zmizely roku 1806. Zřejmě též osud stihl v té době také opuštěné stavení fary.

Reformy císaře Josefa II. přinesly i řadu změn v náboženském životě Rabštejska, např. omezily počet různých poutí a procesí. Úpravu doznal i farní obvod, když roku 1784 byl vydělen Hrádek a přiřazen k Manětínu. Na rozsáhlém území farnosti vznikly při dvou filiálních kostelech lokálie, a to roku 1787 v Močidlci a o dva roky později v Tisu u Blatna. Obě byly pak roku 1855 povýšeny na samostatné fary, byl jim vymezen nový územní obvod a dostaly se pod dohled žlutického vikáře.

Tři čtvrtě století od výstavby sloužil k bohoslužebné činnosti původně klášterní, nyní farní kostel. Již počátkem 40. let jeho stav vyžadoval rozsáhlejší opravy. Roku 1834 dostal novou krytinu, ale již v roce 1842 se na kostelní klenbě objevily trhliny, praskly železné svorky, klenební pásy se začaly bortit a dokonce vypadávaly cihly. Kostel musel být stažen novými silnějšími železy a porucha odstraněna. Do dvou let byly opravy kostela včetně ohradní zdi hotovy. Při této příležitosti byly do kostela přemístěny i dva vzácné náhrobní kameny z 15. století z někdejšího farního kostela, dosud umístěné na přilehlém hřbitově. Farní úřad zajistil opravu oltářů, věžních hodin a varhan, dal vybělit a obělit celý kostel. Další opravy na kostele se konaly roku 1856 (po vichřici, která strhla plech z kostelní věže, bylo nutno vyměnit trámův, opravit kříž a znovu pobít věž plechem).

Roku 1846 byl na přání vrchnosti zrušen starý farní hřbitov mezi zámek a kostelem. Městečko zřídilo za bývalým klášterem hřbitov nový, koupilo pozemek a farskou stodolu, kterou zrušilo, dalo takto připravený prostor obehnat zdí a zde vystavět márnici.

Do poloviny 19. století byli farníci povinni odevzdávat duchovnímu desátky (vejce, koláče, dřevo a obilí). Tyto požitky z 11 přiřazených míst, které činily tehdy ročně celkem 2 sáhy dřeva, 52 a 3/4 strychu žita, 296 vajec a 109 koláčů, vykoupily při vyvazování roku 1851 obce za celkovou sumu 115 zlatých a 13 krejcarů.

Po vytvoření nových far v Tisu u Blatna a v Močidlci zůstalo ještě rabštejské faře, farnímu beneficiu a stvolenskému kostelu celkem 71 ha zemědělské půdy, z toho jen v k. ú. Močidlec 35 ha, v k. ú. Stvolny 24 ha (z toho asi 20 ha patřilo ke kostelu nad Vískou) a 12 ha na území městečka Rabštejn. Pozemky v Močidlci byly původně obhospodařovány v režii fary, která vlastnila k tomu účelu zde stojící hospodářský dvůr (Pfarrhof Rabenstein č. p. 17 - uprostřed močidlecké návsi nad ohybem silnice do Žlutic). Od II. poloviny 19. století byly pozemky pronajímány místním obyvatelům. Dřevěný hospodářský dvůr pozbyval na významu a před II. světovou válkou byl pronajat obci a po roce 1945 byl rozbourán. Podobně církevní správa pronajímala pozemky ve Stvolnech a u Rabštejna. Tento zemědělský církevní majetek byl postátněn roku 1948 v nové pozemkové reformě.

Počínaje druhou polovinou 19. století farní obvod tvořily pouze městečko Rabštejn, vesnice Kotaneč, Vysočany a Stvolny s filiálním kostelem, samoty Ladetice a Nučický mlýn (zal. roku 1841) a dvory Vranov, Nový Dvůr a Jablonná. Tehdy bylo v celém farním obvodu na 1400 obyvatel, tedy i věřících. Roku 1894 byla přiřazena samota Hamr, dosud patřící k faře strážišťské. Úpadek městečka, kde se nevytvořil žádný průmysl a kde postupně zanikaly i místní živnosti a dokonce se už nekonaly ani trhy, a jeho zemědělského okolí způsobil odliv obyvatelstva. Po první světové válce měla farnost jen na 1 100 duší a v roce 1930 vykazuje necelých 1 000 věřících. Ačkoliv se po I. pozemkové reformě zvýšil podíl české populace z 11 na 25%, zejména přílivem českých rodin do Rabštejna, Stvolen a na Nové Dvory, zůstalo území farnosti z 96% nadále římskokatolické.

Novým patronem rabštejnského farního benefícia se v roce 1927 stala Čs. obec úřednická, která získala zbytkový statek Vranov s příslušenstvím v I. pozemkové reformě. Roku 1932 si koupil od úřednické obce vranovský dvůr i s bývalým klášterem v Rabštejně velkouzenář Kořán, jemuž se o čtyři roky později podařilo tento majetek prodat plzeňskému obchodníkovi Václavu Dobrému. Ten vlastnil vranovský dvůr až do pozemkové reformy v roce 1948.

Od vzniku po celé sledované období byla rabštejnská farnost podřízena pražskému původně biskupství a pak arcibiskupství. Do husitských válek náležela pod správu žateckého arcijáhenství a žlutického děkanátu. Při reorganizaci církevní správy v roce 1631 byla začleněna pod žatecký (někdy označovaný jako doupovský, radonický či žaboklický) vikariát. V josefínských reformách (1784) se stala součástí nově vytvořeného vikariátu žlutického, pak byla roku 1823 převedena do obvodu toužimského vikariátu a roku 1852 včleněna do nově ustaveného vikariátu kralovického. Pouze krátkou dobu od záboru pohraničí Německem do konce II. světové války (1938-1945), kdy do farního obvodu patřil i Hrádek, byla opět dána pod dohled žlutického vikáře. Tento vikariát byl v uvedeném období řízen jako všechny vikariáty Pražské arcidiecéze na území Sudetské župy prostřednictvím generálního vikariátu pro německou část Pražské arcidiecéze sídlící v Ostrově nad Ohří.

Církevní správě také náležel dozor nad školstvím. Existence rabštejnské školy je pramenně doložena až k roku 1645, ale je zřejmé, že existovala již dříve. V druhé polovině 17. století zabezpečil Šebestián Pötting kantorovi z vrchnostenského důchodu 20 zlatých a za hraní na varhany další 3 zlaté a 30 krejcarů. Dále učitel dostával v naturáliích 11 strychů obilí a při každé várce vědro piva. Město mu platilo za natahování hodin 3 zlaté a 30 krejcarů a za učení dětí 2 zlaté a 20 krejcarů. Učitelské příjmy se v průběhu následujících let různě měnily, zejména v 19. století. Pro 18. a 19. století máme doloženo, že kantor míval k ruce ještě pomocníka a že škola byla zprvu jednotřídní a asi od počátku 19. století pak dvoutřídní. Podle údajů z roku 1795 vyučovalo se ve škole 86 dětí. Do poloviny 30. let 19. století sídlila škola v původní budově z II. poloviny 17. století (naproti někdejší "radnici" v místech, kde ve 30. letech 20. století sídlila pošta). Přestože v roce 1822 byla přístavbou rozšířena, záhy nestačila narůstajícímu počtu školní mládeže. Na žádost zdejšího měšťanstva a faráře dostala roku 1835 od vrchnosti místo v refektáři bývalého servitského kláštera.

Od poloviny 17. století až do zřízení obecního školství máme na rabštejnské farní škole historicky doloženo 7 kantorů, z nichž asi nejvýraznější stopu v tehdejší životě zanechala ve dvou generacích učitelská rodina Wirthů. Anton Johann Wirth mladší, který učil v I. polovině 19. století, byl regenschori a známý hudebník, založil také roku 1836 městskou kroniku a 10 let ji vedl.

Po třicetileté válce od znovuoobsazení fary se v Rabštejně vystřídal do roku 1945 s výjimkou správy chyšských karmelitánů a rabštejnských servitů celkem 20 farářů. První dva byli řeholníci. Duchovní z let 1752 - 1809 byli sekularizovaní řeholníci. Po nich následovali kněží světských, kteří byli více spjati s patronátní vrchností. Obvykle nějaký čas působili v nižším duchovním postavení v sídle manětínského panství, pak v Rabštejně, což byla fara svým významem druhá na panství, a odtud odcházeli obsazovat děkanský úřad do Manětína. V 19. století měli někteří z nich k výpomoci ještě kaplana. Nejvýznamnější osobností tohoto období byl farář Jan Hunger, který se stal roku 1848 toužimským vikářem a po reorganizaci vikariátů roku 1852 prvním vikářem kralovickým (do roku 1869). Byl také nositelem čestných titulů osobního děkana (1854) a kanovníka staroboleslavské kapituly. V letech 1875 až 1920 obsazují faru po sobě 2 čeští kněží, z nichž druhý - Josef Martinů - pak ve třicátých a čtyřicátých letech (kdy už působil jako farář v Kozojedech) zastával funkci

kralovického vikáře. V době první republiky, kdy se výrazně pocítuje nedostatek katolických duchovních, se faráři v Rabštejně častěji střídali nebo byla fara administrovaná. Tento trend pokračoval až do konce II. světové války. Posledním rabštejnským farářem se stal roku 1943 osobní děkan dr. Johannes Friedrich, který toto místo dostal pravděpodobně jako podřadné na nátlak nacistických úřadů, u nichž byl v podezření, že podporuje antifašistickou rezistenci. Pro tuto činnost byl za války perzekvován gestapem, snad krátce i vězněn. Ještě v letech 1945 - 1946 vedl bohoslužby střídavě v němčině a češtině, dokonce byl jmenován ONV Kralovice za člena okresní antifašistické komise, která měla prověřovat postoje obyvatel německé národnosti za okupace a vyjadřovat se k udělování čs. státního občanství, záhy však byl přeložen do Luk (dnes okres Karlovy Vary). Většina jeho bývalých farníků byla brzy odsunuta. Od té doby zůstala rabštejnská fara trvale neobsazena a je administrovaná z okolních far, nejčastěji z děkanství v Manětíně.

Seznam známých farářů od nejstarších dob:

1. Jan	od roku 1338
2. Střezivoj	do 1355
3. Petr	do 1370
4. Benedikt	1370 - 1371
5. Mikuláš	od 1371
6. Vít	kolem 1389
7. Mikuláš	do 1395
8. Beneš z Oráčova	1395 - 1397
9. Michael	1397 - 1404
10. Mikuláš	1404 - 1406
11. Petr	od 1406
12. Mikuláš Kiklman	kolem 1408
13. Jan	do 1415
14. Kuneš	1415 - 1417
15. Jan	1417 - 1419
16. Jindřich	1419 - 1427
17. Vavřinec	1427

Seznam farářů po třicetileté válce:

1. Kašpar Gottfried Majer	1647 - 1652
správa chyšských karmelitánů	1653 - 1656
2. Emilián Kober	1657 - 1672
správa servitů	1672 - 1752
3. Antonín Frank	1752 - 1778
4. František Zorn	1778 - 1793
5. Fridrich Kastl	1794 - 1809

6. Josef Rücker	1809 - 1817
7. František Höfner	1817 - 1828
8. Josef Klement	1828 - 1841
9. Josef Sturm	1841 - 1844
10. Jan Hunger	1844 - 1875 od roku 1854 osobní děkan
11. František Čtrnáctý	1875 - 1907
12. Josef Martinů	1908 - 1920
13. Thomas Harant	1920 - 1924
14. Karl Novák	1924 - 1927 administrátor 1927 - 1933
15. Johann Löffelmann	1933 administrátor
16. Franz Oppermann	1934 - 1937
17. Anton Hollick	1937 administrátor
18. Reinhold Hanreich	1937 - 1943
19. Ernst Grund	1943 administrátor
20. Dr. Johannes Friedrich	1943 - 1946 osobní děkan

Přehled učitelů farní školy od roku 1645:

1. Adam Černík	1645 - 1679
2. Gottfried Sukovanský	1679 - 1733
3. Franz Anton Schneider	1733 - 1749
4. Franz Stengl	1749 - 1784
5. Karl Müller	1784 - 1802
6. Anton Wirth	1802 - 1826
7. Anton Wirth ml.	1826 - 1870

II.

Vývoj a dějiny fondu

Počátky systematického vedení farní registratury v Rabštejně nad Střelou nelze doložit. Z dochovaných písemností se dá uvažovat o 1. polovině 17. století. Avšak není možné vyloučit i dřívější existenci, neboť kontinuita obsazení fary byla narušena léty třicetileté války, čímž mohlo dojít k likvidaci starších písemností.

Nejvýznamnějšími a nejstaršími zachovalými písemnostmi farního úřadu jsou matriky. První rabštejnské zápisy narozených pocházejí sice z let 1639 - 1640 - zachovalé 3 listy menšího formátu (zřejmě jde o torzo nejstarší nedochované matriky), avšak soustavné vedení matričních knih začíná až rokem 1647. Zápisy jsou v jazyku latinském nebo německém. Matriky jsou společné, zapisovali se do nich zprvu jen narození, od roku 1647 ještě oddaní a o 10 let později i zemřelí. Matriční agenda, která byla založena před znovuobsazením fary, byla zřejmě jedinou, jejíž vedení lze doložit i za správy servitského kláštera. Pokud existovaly jiné písemnosti církevní správy před rokem 1752, byly zřejmě součástí klášterní registratury.

Dle dochovaných písemností je zřejmé od zesvětštění farní správy roku 1752 systematictější vedení registratury, i když před tímto rokem se vedla kniha opisů arcibiskupských a dalších úředních nařízení, v nichž se pokračovalo i po celé 19. století. Po uvedeném roku vznikly ve farní kanceláři v roce 1819 knihy církevního ritu (snoubenecké ohlášky a ohlášky bohoslužeb). Do poloviny 19. století přibýly ještě rejstříky výsevu, sklizně a výmlatu, soupisy soch a kapliček a do tohoto období zapadá i existence nadačních a účetních knih. Lze předpokládat, že na farním úřadě se vedly ještě starší funkční knihy a knihy snoubeneckých zkoušek, seznamy duší a zpovědní rejstříky, které se nedochovaly. Podobně se nedochovala pamětnice, založená v roce 1836 a zmiňovaná v městské kronice. Není vyloučeno její držení některým okolním farním úřadem či soukromou osobou. Rovněž tak pamětnice "Memorabilia provinciae florentissimi Regni Bohemiae, in quantum diligentia antecessorum collegit, quae simplici stylo hac nostra aetate pro conventu Tachoviensis eiusdem provinciae prosecutus est F. Leonardus a s. Sigismundo, alias Kominek, vicarius ibidem, anno 1664", uváděná ještě A. Podlahou v roce 1909, se v převzatém fondu nenalezla.

Z dochovaných knih a analogického zachování písemností na jiných farních úřadech je možné usuzovat, že v II. polovině 18. století se vedly i knihy kostelních účtů a jiné účetní knihy, jejichž existenci ale nemůžeme doložit.

Ze spisového materiálu se zachovaly z původního jistě většího celku 4 knihy registraturních pomůcek v ucelené řadě z let 1875 - 1948.

Pokud se týče aktového materiálu, lze vyvozovat, že i přes jeho solidní časový i věcný rozsah zachovalosti se z předpokládaného původního celku nedochovaly všechny písemnosti, a to hospodářských záležitostí a kostelního účetnictví.

Zajímavou částí fondu je notový materiál, zejména pokud jde o rukopisy. Jejich přepis pořídil pro potřeby kůru v letech 1826 - 1849 místní učitel a regenschori Anton Wirth ml. Podle uváděných signatur jde rovněž o zcela nepatrnou část původního bohatého souboru. K tomuto celku je přiřazeno i několik dochovaných tištěných not z mladšího období, které se jistě nalézaly v kostele v daleko větším množství.

Veškeré písemnosti farního úřadu se zřejmě ukládaly v objektu fary a od 90. let 18. století v budově bývalého kláštera, kde získala duchovní správa nové prostory. Snad jen notové materiály se původně ukládaly na kůru v kostele a pouze dochovaný

zbytek byl pravděpodobně později předán do kanceláře fary. Zřejmě zde byl počátkem 50. let 20. století při přebírání farních matrik Krajským archivem Plzeňského kraje v Plasích takto zachovaný fond nalezen a celý převezen do Plas a zde sepsány knihy (1952).

Po odstěhování Krajského archivu do Plzně v roce 1956 byl tento fond zčásti ponechán v Plasích v depozitáři, který převzal Okresní archiv Plasy. Stalo se tak asi bez předávacího protokolu. Fond byl v okresním archivu v Plasích zapsán na evidenční list až 14. června 1957 a v roce 1996 byl dodatečně zaevidován v knize přírůstků, a pak teprve bylo přistoupeno k pořádání a inventarizaci. Při posuzování inventáře zjistil Státní oblastní archiv v Plzni, že část fondu byla převezena při stěhování státního archivu do Plzně. Proto musela být ona část ve dvou delimitacích předána zpět do Státního okresního archivu Plzeň-sever se sídlem v Plasích, a to 10 kartonů archiválií č. př. 1157 dne 10. dubna 1997 o rozsahu 1,18 bm a 2 snubních protokolů z let 1856 – 1897 č.j. SOAP/00-3426/03-41Š ze dne 30. října 2003. Vnitřní delimitací aktového materiálu z fondu ONV Plasy č.j. 597/02 dne 30. dubna 2002 bylo ještě do fondu včleněno dalších 0,07 bm archiválií.

III.

Archivní charakteristika fondu

Při pořádání a inventarizaci fondu vycházel zpracovatel ze základních pravidel pro zpracování archivního materiálu (SAP 1960, č. 2) a použil schéma, které navrhl Jiří Sochr (AČ, 1962, str. 25). Vzhledem k tomu, že jde převážně o knihy v počtu 60 kusů, byly proto rozděleny do třech skupin podle použitého schématu, to na 1. knihy instrukcí, 2. duchovní správy, 3. hospodářské a účetní a na 4. spolků a bratrstev. V rámci skupiny už dále nebyly dále členěny, ale pouze podle tohoto schématu seřazeny a knihy téže série zaevidovány vždy v chronologickém sledu.

Spisový materiál se zachoval v poměrně slušném rozsahu, i když nelze jej označit za úplný. Registraturní pomůcky – podací protokoly se uchovaly v ucelené řadě až z let 1875 - 1948. Dochovaný aktový materiál byl rozdělen s přihlédnutím k Sochrovu schématu do 20 tematických složek, z nichž každé je přiděleno samostatné inventární číslo. První zahrnuje písemnosti normativní, druhá osobní věci farářů, kaplanů, farních kooperátorů, kostelníků apod. a třetí duchovní správu, z níž byla vydělena čtvrtá složka týkající se výuky náboženství. Další čtrnáct reprezentuje písemnosti hospodářské a účetní povahy. Předposlední zachycuje činnost spolků, jednot, sdružení a bratrstev působících při farnosti či kostelích. Poslední složku spisů s označením různé obsahuje rovněž poměrně starší archiválie. Jde o dokumenty nebo opisy dokumentů vztahující se k existenci karmelitánského či servitského kláštera na Rabštejně, další písemnosti získané spíše sbírkotvornou činností faráře, dále podklady k Eichlerově topografii či vztahy k sousedním farnostem a pod.

Notový materiál čítá 2 tištěné a 14 rukopisných opisů skladeb, které jsou dále ještě rozděleny na a) pro sbor a orchestr a na b) sólové a komorní. Jejich vrocení je v inventáři uváděno, jen pokud je poznamenáno na archiváliích. Rovněž tak jsou uvedeny původní signatury.

Z písemností, které tvořily původní registraturu farního úřadu, se nezachovalo všechno. Z knih postrádáme, vyjma matrik, zejména písemnosti před rokem 1752 a pamětnici, vedenou od roku 1836. Jak je patrné z časového rozsahu jednotlivých dochovaných druhů agend, ve fondu chybí starší soupisy duší, zpovědní rejstříky, starší kostelní účty, pořady bohoslužeb a funkční knihy pro 18. a 19. století a jiné starší účetní a hospodářské knihy. Rovněž tak se nedochovaly registraturní pomůcky alespoň pro celou polovinu 19. století. Poměrně ve slušnějším stavu a rozsahu je k dispozici aktový materiál. Normálie sahají až k roku 1690, majetkové spisy k roku 1720 a písemnosti personálních věcí, duchovní správy a bratrstev a spolků až k polovině 18. století.

Z uvedeného je možné charakterizovat zachovalost fondu jako částečnou.

Fyzický stav archiválií je vcelku uspokojivý. Zatím archiválie nevyžadují restaurování. Pouze opisy matrik z let 1935 - 1945 jsou tři vytržená torza z původních knih.

Časový rozsah fondu je vymezen originálem nejstaršího dochovaného nařízení z roku 1690. Kniha opisů nařízení arcibiskupského úřadu z roku 1742 č. inv. 3 zachycuje text opsaného originálu až z roku 1651. Dílčí inventář je ukončen rokem 1948. Starší letopočty uváděné u knih č. inv. 36 a 37 jsou opisy starších nadačních listin opsané do těchto knih při jejich zakládání. Letopočet vzniku inventáře č. inv. 39 je odvozen z údajů uvedených v této knize. Rovněž starší letopočty uváděné u

aktového materiálu č. inv. 69 a 80 jsou opisy v originálu již neexistujících nadačních listin a jiných dokumentů.

Archiválie jsou ve své většině psány jazykem německým, částečně v latině a nejméně je v textech zastoupena čeština.

Vnitřní skartace se ve fondu neprováděla s výjimkou nepatrného množství prázdných tiskopisů z 20. století. Z fondu byly vyřazeny písemnosti (1 kniha a 1 balík) fyzického rozsahu 0,11 bm do nově evidovaného fondu Vikariátní úřad Kralovice. Mimo archivní fond byly vyčleněny bezvýznamné písemnosti a tištěná nařízení a knihy, které původně byly zahrnuty ve fondu. Jejich stručný výčet je v příloze č. 1 této pomůcky. Z původního rozsahu 2,52 bm se po vyčlenění uvedených písemností, tiskovin a knih fyzický rozsah fondu snížil na 1,65 bm.

IV.

Stručný rozbor obsahu fondu

Přestože archivní fond Farní úřad Rabštejn nad Střelou se zachoval v neúplnosti, poskytují dochované písemnosti významné informace o sociálním, kulturním a především náboženském životě od 17. století až do konce II. světové války v této farnosti a v městečku, jemuž osud určil dnes jenom rekreační význam.

Matriky, jejichž první zápisy sahají až k roku 1639 a zahrnují období do roku 1890, jsou uloženy v počtu 23 knih ve Státním oblastním archivu v Plzni. Na Městském úřadě Manětín je ještě 10 matrik z let 1870 - 1949.

Pro dějiny rabštejnské farnosti mají velký význam archiválie patronátního úřadu, které se týkají 19. a 20. století (fond Velkostatek Manětín č. i. 420 - 428 a 2779 - 2879, uložený v SOA Plzeň, pobočka Klatovy).

Mimo archivní fond zůstaly pouze církevní tištěné knihy neúředního charakteru, jednotlivé tištěné oběžníky a pastýřské listy, provolání a nařízení různých církevních institucí a úřadů. Do fondu nebyly rovněž zařazeny žádosti o výpisy z matrik, biřmovací lístky a bezvýznamné účty a stvrzenky. Seznam zmíněných písemností a knih je uveden v příloze č. 1 toho dílčího inventáře.

V.

Záznam o uspořádání fondu a sestavení pomůcky

Fond Farní úřad Rabštejn nad Střelou (č. 135) uspořádal a dílčí inventář k němu vyhotovil Petr Hubka v prosinci 1996. Po provedených delimitacích z roku 1997, 2002 a 2003 v roce 2004 autor dílčí inventář doplnil a přepracoval, přičemž vzal v úvahu připomínky z posouzení původní verze, které provedl Státní oblastní archiv v Plzni pod č.j. Sar – 1816/98 – 41 ze dne 14. července 1998.

Fond obsahuje archiválie III. kategorie.

V Plasích dne 20. prosince 2004

Petr H U B K A
ředitel SOkA Plzeň-sever

Příloha č. 1

Seznam bezvýznamných písemností a tiskovin, které nebyly pojaty do fondu Farní úřad Rabštejn nad Střelou.

Písemnosti: Biřmovací lístky	1911-1942
Žádosti o matriční doklady	1904-1944
Účty a stvrzenky	1926-1946

Tiskoviny:

- 1 R. P. Mathiae Fabri e Societate Iesu: Concionum sylva nova seu auctarium in dominicas et festa totius anni 1695.
- 2 Opis: Norma Visitationis Canonico, 1703.
- 3 Ordinariátní list Pražské arcidiecéze na rok 1925.
- 4 Ordinariats-Blatt der Prager Erzdiöcese für das Jahr 1866.
- 5 Konsistorialcurrende 1930.
- 6 Opis učebnice: Gesang in Schule (nedat.).
- 7 Modlitební kniha: Libellus Recum publicarum in Ecclesia SS. Matris Doloresae, Conventus Ordinis Servorum Ejusdem SS. Matris Rabensteinii.
- 8 Ordinariats-Blatt der Prager Erzdiöcese für das Jahr 1903.
- 9 Consistorial - Currende 1855 in Schulangelegenheiten.
- 10 Consistorial – Currende 1853.
- 11 Consistorial – Currende 1853.
- 12 Consistorial – Currende 1841.
- 13 Consistorial – Currende 1841.
- 14 Rukopisná modlitební knížka (nedat.).
- 15 Misál (Missale Romanorum), Antwerpen 1655.
- 16 Concordantiae – Sacrorum Bibliorum vulgatae editionis, Antwerpen 1718.
- 17 Nařízení arcibiskupského úřadu (německy) 1780 – 1785.
- 18 R. P. Mathiae Fabri e Societate Iesu: Conciones Funebras et Nuptiales 1692.
- 19 Consistorial – Currenden 1841 – 1852.
- 20 Předpisy o správě jmění jednotlivých kostelů a duchovních obročí, jakož i nadání k jich prospěchu založených v České církevní provincii.
- 21 Instructio pro iudicis ecclesiasticis Imperii Austriaci quod Causas Matrimoniales, Pragae 1856.
- 22 Vzorok co příloha k předpisům o správě kostelního jmění v české církevní provincii, Praha 1862.

Nařízení (nevázaná do knih):

- 1 Amtblatt, 1939 – 1944.
- 2 Ordinariatsblatt 1937 – 1938.
- 3 Acta archiepiscopalis Curiae Pragensis, 1945 – 1945.
- 4 Školní oběžník arcidiecéze Pražské 1865.
- 5 Další jednotlivé tištěné ordinariátní listy, oběžníky, pastýřské listy, tištěné patenty a nařízení.

INVENTÁRNÍ SEZNAM

I Knihy

1. instrukcí

1	Kniha opisů nařízení arcibiskupské konzistoře (Compendium Patentum Reverendissimi Archiepiscopalis Consistorii Per Paragraphos), lat., rozm.:36,5 x 22 cm, vazba celokožená zachovalá	1711-1779 K 1
2	Kniha opisů nařízení a zemských zákonů (Kayl. Konigl. Landesfürstliche Verordnung, und Gesetze in Publico Ecclesiasticis. Kirchenrechnungsextracte), něm., lat., rozm.: 23 x 35,5 cm, vaz.: lepenková, kožený hřbet, zachovalá	1770-1835 K 2
3	Kniha opisů nařízení arcibiskupského úřadu (Liber Decretorum variorum a Reverendissimo Archi-Episcopali Officio pro Parochia Rabensteinensi cum repertorio), lat., rozm.: 22 x 35 cm, vaz.: lepenková zachovalá, kožený hřbet	(1651)1742-1785 K 3
4	Kniha opisů nařízení arcibiskupského úřadu (Continuatio Decretorum a Reverendissimo ac Illustrissimo Archi-Episcopali Officio emanatorum ab Anno 1785), lat., něm., rozm.: 22 x 35,5 cm, vazba lepenková částečně poškozená, hřbet kožený	1785-1845 K 4
5	Kniha opisů nařízení (Sammlung von Verordnungen und Currenden für die Pfarre zu Rabenstein), něm., rozm.: 24,5 x 39,5 cm, vazba lepenková zachovalá, kožený hřbet	1854-1856 K 5
6	Kniha opisů nařízení	1857-1868 K 6
7	Kniha opisů nařízení	1868-1895 K 7
2. duchovní správy		
8	Seznam duší	1896 K 8
9	Seznam duší /pouze Rabštejn nad Střelou a Stvolny/	1901 K 9
10	Kniha ohlášek bohoslužeb a snoubenců (Liber Promulgationum ...), něm., rozm.: 15,5 x 20,5 cm, vazba celokožená, poškozený hřbet	1819-1827 K 10

č. inv.	obsah	časové rozmezí/kniha/karton
11	Kniha ohlášek bohoslužeb a snoubenců (Verkündigungsbuch der Pfarrey Rabenstein), něm., rozm.: 17,5 x 21,5 cm, vazba lepenková, kožený hřbet	1828-1834 K 11
12	Kniha ohlášek bohoslužeb a snoubenců (Verkündigungsbuch für die Pfarre Rabenstein), něm., rozm.: 19 x 24 cm, vazba lepenková, kožený hřbet	1844-1848 K 12
13	Kniha ohlášek bohoslužeb a snoubenců (Verkündigungsbuch der Pfarre Rabenstein), něm., rozm.: 20 x 26 cm, vazba lepenková, kožený hřbet poškozený	1848-1853 K 13
14	Kniha ohlášek bohoslužeb a snoubenců	1856-1859 K 14
15	Kniha ohlášek bohoslužeb a snoubenců	1859-1862 K 15
16	Kniha ohlášek bohoslužeb a snoubenců	1862-1864 K 16
17	Kniha ohlášek bohoslužeb a snoubenců	1864-1873 K 17
18	Kniha ohlášek bohoslužeb a snoubenců	1873-1882 K 18
19	Kniha ohlášek bohoslužeb a snoubenců	1882-1898 K 19
20	Kniha ohlášek bohoslužeb a snoubenců	1898-1912 K 20
21	Kniha ohlášek bohoslužeb a snoubenců	1912-1922 K 21
22	Kniha ohlášek bohoslužeb a snoubenců	1922-1931 K 22
23	Kniha ohlášek bohoslužeb a snoubenců	1931-1939 K 23
24	Kniha ohlášek bohoslužeb	1932-1936 K 24
25	Funkční kniha	1880-1899 K 25
26	Funkční kniha	1900-1924 K 26
27	Funkční kniha	1926-1946 K 27
28	Kniha břmovanců	1927-1934 K 28
29	Snubní protokoly	1857-1868 K 29
30	Snubní protokoly	1868-1897 K 30

<u>č. inv.</u>	<u>obsah</u>	<u>časové rozmezí/kniha/karton</u>
31	Snubní protokoly	1900-1921 K 31
32	Kniha oddaných /torzo/	1935-1943 K 32
33	Kniha oddaných /torzo/	1939-1944 K 33
34	Kniha zemřelých /torzo/	1939-1945 K 34
3. hospodářské a účetní		
35	Kniha nadací a odsloužených nadačních mší (Persolvirungsbuch aller bei der Rabensteiner Pfarkirche ...), něm., rozm.: 23,5 x 39 cm, vazba lepenková, kožený hřbet poškozený	1829-1875 K 35
36	Kniha nadací	(1875)1876-1884 K 36
37	Kniha nadací a odsloužených nadačních mší	(1776)1895-1943 K 37
38	Kniha odsloužených zádušních mší	1943-1944 K 38
39	Inventář	[1907] K 39
40	Inventář	1911 K 40
41	Inventář	1926 K 41
42	Inventář	1927-1930 K 42
43	Kniha soch, kapliček a křížů (Standbilderbuch), něm., rozm.: 24,5 x 38,5 cm, vazba lepenková, kožený hřbet	1837 K 43
44	Kniha kostelních účtů a daní (Kirchenrechnungsextracte), něm., čes., rozm.: 21 x 34,5 cm, vazba lepenková, kožený hřbet	1838-1922 K 44
45	Kniha kostelních účtů	1920-1934 K 45
46	Kniha daní, rent a jiných příjmů	1923-1937 K 46
47	Pokladní deník	1939-1944 K 47
48	Pokladní deník	1943-1946 K 48
49	Hlavní kniha	1943-1944 K 49
50	Hlavní kniha	1944-1945 K 50

č. inv.	obsah	časové rozmezí/kniha/karton
51	Hlavní kniha	1945 K 51
52	Rejstřík výsevu, sklizně a výmlatu (Aussaat-Fechsung und Abdrusch Register der Pfarre Rabenstein ...), něm., rozm.: 25 x 38,5 cm, lepenková vazba částečně poškozená	1830-1892 K 52
53	Soupis pohřebních poplatků	1877-1907 K 53
54	Soupis církevních příspěvků	1939-1943 K 54
55	Soupis příspěvků na misijní činnost	1935-1936 K 55
4. spolků a bratrstev		
56	Kniha zápisů farního výboru katolické akce	1928-1941 K 56
II. Spisový materiál		
1. registraturní pomůcky		
57	Podací protokol	1875-1889 K 57
58	Podací protokol	1890-1905 K 58
59	Podací protokol	1905-1931 K 59
60	Podací protokol	1932-1948 K 60
2. spisy		
61	Normálie (nařízení, oběžníky, normativní výnosy a sdělení)	1690-1948 1
62	Osobní věci	1756-1946 1
63	Duchovní správa	1752-1948 2
64	Výuka náboženství	1877-1940 2
65	Majetkové záležitosti (mj. údržba a opravy budov, kostelů a kaplí, záležitosti patronátu apod.)	1775-1947 2
66	Soupisy nemovitostí a inventáře	1720-1870 2

č.inv.	obsah	časové rozmezí/kniha/karton	
67	Nájmy a pachty	1798-1947	3
68	Výkup desátku	1849-1851	3
69	Nadace	(1753)1758-1944	3
70	Válčné škody, dávky a půjčky	1915-1947	4
71	Pojištění majetku	1941-1947	4
72	Prodeje majetku	1919-1942	4
73	Majetková přiznání a daně	1851-1947	4
74	Interkalární hospodaření	1845-1937	4
75	Kostelní účetnictví (kostely a kaple)	1804-1932	4
76	Výpisy ze zádušního účtu	1934-1941	4
77	Rozpočty a účetní uzávěrky	1940-1945	4
78	Církevní příspěvky	1940-1946	5
79	Bratrstva a spolky	1754-1944	5
80	Různé (mj. opisy listin a dokumentů týkající se karmelitánského a servitského kláštera, podklady k Eichlerově topografii, vztahy k jiným farnostem apod.)	(1667)1732-1947	4

Notový materiál

I. rukopisy

a) pro sbor a orchestr

81	Müller: Mše C	/sign. 13/	nedat.	6
82	Franz: Mše G	/sign. 37/	1826	6
83	Mozart: Mše F		1844	6
84	Janiczek: Mše G		nedat.	6

č. inv.	obsah	časové rozmezí/kniha/karton	
85	Franz: Mše D	1826	6
86	Mozart: Graduale A /sign. 34/	1830	6
87	Müller: Graduale A /sign. 44/	1831	6
88	Eibler, Josef: Graduale C	1835-1849	6
89	Laube: Offertorium /sign. 28/	nedat.	6
90	Loos: Requiem Es /sign. 5/	nedat.	6
91	Bühler, Franz: Litanie D /sign. 1/ (chybí part sopránu)	1828	6
92	Schiedermayr, J. B.: Te Deum /sign. 9/	1832	6
b) sólové a komorní			
93	Anonym: Aria canto solo /sign. 46/	1832	6
94	Jungbauer: Německé requiem /sign. 6/	1827	6
2. tisky			
95	Bauer, Alois: Litanie C, Augspurg, ver. Anton Boehm 58	nedat.	6
96	Říhovský, Adalbert: Te Deum op. 4, ed. Mojmír Urbánek, Praha, Lipsko	nedat.	6

Základní údaje o fondu a pomůcce k němu

Název archivní pomůcky:	Farní úřad Rabštejn nad Střelou I
Značka fondu:	FÚ Rabštejn n/S.
Číslo EL JAF:	135
Časové rozmezí:	(1651) 1690 - 1948
Počet evidenčních jednotek:	66 (56 knih, 4 podací protokoly a 6 kartonů)
Počet inventárních jednotek:	96
Rozsah fondu:	1,65 bm
Místo uložení fondu:	Státní okresní archiv Plzeň-sever se sídlem v Plasích
Stav ke dni :	20. prosince 2004
Archivní fond zpracoval:	Petr Hubka
Pomůcku sestavil:	Petr Hubka
Počet stran:	26
Pomůcku schválil dne:	20. prosince 2004 Petr Hubka

Nově vymezené a revidované evidenční jednotky při GI 2012–2013

Název archivní pomůcky:	Farní úřad Rabštejn nad Střelou I
Značka archivního fondu:	FÚ Rabštejn n/S.
Číslo EL NAD:	135
Číslo AP:	159
Časový rozsah:	(1651) 1690–1948
Počet evidenčních jednotek:	81 (56 úředních knih, 16 rukopisů /inv. č. 81–96/, 4 podací protokoly, 5 kartonů
Počet inventárních jednotek:	96
Rozsah v bm:	1,65
Stav ke dni:	1. 2. 2013
Vypracoval:	Šárka Babincová, Karel Rom